

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 14Cpr/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217411
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Maroš Maškovič
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1316217411.3

Medzitýmny rozsudok

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudcom JUDr. Marošom Maškovičom, v právnom spore žalobkyne: D. P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. Č.. XX, D. X. L., zastúpenej spoločnosťou: SLAVIKATTORNEYS s. r. o. so sídlom Mlynarovičova 13, Bratislava, IČO: 50 807 471, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova č. 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o určenie, že k zániku štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona ku dňu 31.08.2016 nedošlo a o náhradu funkčného platu, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, ku dňu 31.08.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá.

II. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou súdu dňa 21.10.2016, sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, s účinnosťou ku dňu 31.08.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá, ako aj uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi náhradu funkčného platu v sume 1.615,50 € za každý mesiac odo dňa 09.09.2016 až do času, keď jej umožní pokračovať v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobu odôvodnila vecne tým, že žalobkyňa v postavení štátneho zamestnanca dňa 22.12.2015 uzatvorila so žalovaným v postavení služobného úradu služobnú zmluvu, ktorej predmetom je výkon dočasnej štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste v služobnom úrade vo funkcii generálny štátny radca, v odbore štátnej služby Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenských. Trvanie dočasnej štátnej služby na dobu určitú strany ohraničili najdlhšie do 31.12.2022 a deň vzniku štátnozamestnaneckého pomeru si dohodli na 01.01.2016. Žalovaný listom zo dňa 22.08.2016 vystavil žalobkyňi Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, v ktorom žalobkyňa oznámil, že v dôsledku Organizačného opatrenia žalovaného č. 12/2016 zo dňa 17.08.2016, s účinnosťou od 01.09.2016 došlo k zrušeniu ID 38434, funkcie generálny štátny radca, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka a štátnozamestnanecký pomer tak skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa ust. § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity. Žalobkyňa zdôraznila, že z obsahu služobnej zmluvy nevyplýva iný spôsob dohody zmluvných strán o vyjadrení dátumu trvania dočasnej štátnej služby, alebo ohraničenie dočasnej štátnej služby uplynutím inej právnej skutočnosti. V posudzovanom prípade žalovaný skončil štátnozamestnanecký pomer na základe zákona. Dôvody skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona upravuje ustanovenie § 52 zákona o štátnej službe, avšak v posudzovanom prípade nenastal žiaden z dôvodov uvedených v odseku 1 citovaného ustanovenia. Žalovaný vzhliadol dôvod skončenia dočasnej štátnej služby v uplynutí

dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe. Inštitút uplynutia dočasnej štátnej služby znamená uplynutie doby trvania dočasnej štátnej služby, ale v posudzovanej veci k uplynutiu doby jej trvania nedošlo, nakoľko táto doba bola dohodnutá do 31.12.2022, pričom služobná zmluva vôbec neobsahuje iné vyjadrenie doby trvania štátnej služby. Žalobca ďalej podotkol, že nakoľko žalovaný skutkovo vymienil skončenie štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu prijatia Organizačného opatrenia, v ktorého dôsledku došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, nie je možné organizačné zmeny a v ich dôsledku zrušenie štátnozamestnaneckého miesta si zamieňať s inštitútom uplynutia dočasnej štátnej služby. Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta pre organizačné zmeny je totiž dôvod na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe výpovede podľa ust. § 47 písm. b) zákona o štátnej službe. K skončeniu štátnozamestnaneckého miesta výpoveďou však v posudzovanom prípade nedošlo a existenciu výpovede žalovaný ani netvrdí. Žalobkyňa oznámila žalovanému listom, že nesúhlasí so skončením štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý bol žalovanému doručený dňa 09.09.2016. Žalovaný sa v odpovedi na uvedený list pridržal svojho stanoviska, a teda zotrval na skončení štátnozamestnaneckého pomeru z ním uvedených dôvodov. S poukazom na ust. § 56 zákona o štátnej službe žalobkyňa uviedla, že písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru je zo dňa 22.08.2016, a preto najskôr v tento deň mohlo byť doručené žalobkyňi, na základe čoho vyvodila záver o včasnosti podania žaloby v zákonnej dvojmesačnej lehote. Napokon uviedla, že jej bol priznaný funkčný plat v sume 1.615,50 €. Žalobkyňa svoje skutkové tvrdenia podporila dôkazne Služobnou zmluvou č. SPOU-PO-66-257/2015 zo dňa 22.12.2015, Potvrdením o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona č. SPOU-PO-52-157/2016 a Oznámením o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca č. SPOU-PO-53-341/2016 zo dňa 21.03.2016.

2. Žalovaný sa písomne vyjadril k žalobe dňa 17.01.2017 a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť jednak z dôvodu zmätočnosti žalobného návrhu a zároveň z dôvodu, že keď potreba plnenia služobných úloh vykonávaných žalobkyňou v dočasnej štátnej službe pominula dňom 01.09.2016, týmto dňom uplynula doba určitá vymedzením účelu, na ktorý bola služobná zmluva so žalobkyňou uzatvorená. Žalovaný namietol, že žalobný návrh obsahuje dva rôzne, navzájom sa vylučujúce tituly, na základe ktorých sa žalobkyňa domáha svojich práv, a to určenie, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo a súčasne určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá. Mal za to, že dotknutá osoba sa môže domáhať svojho práva dvoma typmi žalôb, avšak každá z nich má rôzne právne účinky a podmienky uplatnenia. Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 242/2005 uviedol, že žalobou sa môže domáhať určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce alebo určenia, že pracovný pomer trvá podľa ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, avšak v tomto prípade musí preukázať naliehavý právny záujem na takomto určení. K hmotnoprávnej stránke sporu žalovaný uviedol, že dobu trvania štátnozamestnaneckého pomeru dohodnutého na dobu určitú možno vymedziť v služobnej zmluve viacerými spôsobmi, a to určením konkrétneho dátumu, dokedy má trvať, určením na základe objektívnej skutočnosti, napr. návratom zastupovanej štátnej zamestnankyne z rodičovskej dovolenky, alebo aj vymedzením účelu, na ktorý sa služobná zmluva uzatvára. Zdôraznil, že zo znenia osobitnej časti dôvodovej správy k ustanoveniam § 17 a § 18 zákona o štátnej službe vyplýva, že trvanie dočasnej štátnej služby je vo všeobecnosti podmienené existenciou dôvodu, na základe ktorého štátnozamestnanecký pomer v dočasnej štátnej službe vznikol. Dôvodom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne v dočasnej štátnej službe najdlhšie do 31.12.2022 boli národné projekty v oblasti terénnej a sociálnej práce a komunitných centier financované z eurofondov. Pri oznámení skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou žalovaný vychádzal zo stanoviska Sprostredkovateľského orgánu Ministerstva vnútra SR pre Operačný program Ľudské zdroje č. SEP-IMRK3-2016/000530-004 zo dňa 04.08.2016, v ktorom tento orgán odporúčal prepracovať predložený návrh Žiadosti o nenávratný finančný príspevok s ohľadom na dodržiavanie princípu hospodárnosti, účelnosti, účinnosti a efektívnosti, ktoré by spočívali v znížení počtu osôb odborného a riadiaceho personálu a v znížení počtu štátnych zamestnancov - odborníkov. Úrad splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity prehodnotil projekt a z jeho stanoviska č. USVRK-KUS-2016/001028-109 zo dňa 17.08.2016 požiadal ministra vnútra SR o vykonanie organizačných a systematizačných zmien s účinnosťou od 01.09.2016. Organizačným opatrením ministra vnútra SR č. 12/2016 zo dňa 17.08.2016 bolo jednoznačne deklarované, že žalobkyňa nie je potrebná na plnenie úloh štátnej služby a dočasnosť výkonu štátnej služby žalobkyne uplynula dňom 01.09.2016. Na základe uvedeného žalovaný zastával názor, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončil podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe dňom uplynutia dočasnej štátnej služby, pričom dôvodom skončenia pomeru bolo pominutie potreby plnenia služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity. Žalovaný dodal, že slovné spojenie v služobnej zmluve „najdlhšie

do 31.12.2022“ neznamená, že dočasná štátna služba má a musí trvať za každých okolností až do 31.12.2022, ale použitím logického výkladové pravidla „argumentum a contrario“ znamená, že môže skončiť aj v skoršom termíne, ak nastanú pre skončenie dočasnej štátnej služby relevantné právne skutočnosti. Doplňujúcim podaním, doručeným súdu dňa 03.05.2019 žalovaný upriamil pozornosť na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10CoPr/5/2018-113 zo dňa 19.07.2018, v ktorého odôvodnení súd vo veci s rovnakým predmetom sporu poukázal na skutočnosť, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu došlo na základe zákona, nie organizačného opatrenia žalovaného, nakoľko organizačné opatrenie len deklarovalo zánik potreby plnenia úloh štátnej služby tam uvedenými zamestnancami.

3. K vyjadreniu žalovaného sa dňa 10.09.2019 vyjadrila žalobkyňa, majúca za to, že znenie dôvodovej správy k zákonu o štátnej službe pripisuje ustanoveniam § 18, § 18 a § 52 citovaného zákona iný význam, ako ho prezentuje žalovaný. Žalobkyňa uviedla, že skončenie dočasnej štátnej služby na základe zákona nadväzuje na zákonné dôvody vzniku dočasnej štátnej služby, ktoré sú vymedzené v ust. § 17 zákona o štátnej službe. Zánik potreby plnenia úloh štátnej služby, resp. dočasná potreba nie je zákonný dôvod na skončenie dočasnej štátnej služby, pretože takýto dôvod na uplynutie dočasnej štátnej služby zákon nepozná. K zániku štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne dochádza len na základe dôvodu, ktorý *expressis verbis* vyplýva z ustanovení zákona o štátnej službe, a to § 18 písm. g) citovaného zákona, podľa ktorého dočasná štátna služba odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby, trvá po dobu dohodnutú v služobnej zmluve. Medzi zákonnými dôvodmi zániku dočasnej štátnej služby sa nenachádza zánik potreby ďalšieho zamestnávania, resp. rozhodnutie zamestnávateľa o pominutí potreby ďalšieho zamestnávania, nakoľko táto skutočnosť je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe výpovede, a nie dôvodom jeho skončenia na základe zákona pre uplynutie času. Podľa názoru žalobkyne neobstojí ani argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej postavenie žalobkyne ako odborníka, ktorý je dočasne potrebný na výkon štátnej služby, je osobitné s osobitnou reguláciou právnych vzťahov. V tejto súvislosti zdôraznila, že žalobkyňa má postavenie štátneho zamestnanca, vykonávajúceho štátnu službu v dočasnej štátnej službe a vzťahujú sa na ňu všetky ustanovenia zákona o štátnej službe. Na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia veci a záverov uvedených v rozsudkoch Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoPr/3/2019 zo dňa 11.06.2019, sp. zn. 5CoPr/7/2018 zo dňa 19.06.2018 a sp. zn. 8CoPr/5/2019 zo dňa 11.06.2019, ktoré boli vydané v skutkovo totožných sporoch, žalobkyňa navrhla žalobe vyhovieť.

4. K vyjadreniu (replike) žalobkyne sa dňa 10.09.2019 písomne vyjadril žalovaný s tým, že proti všetkým žalobkyňou uvedeným rozhodnutiam Krajského súdu v Bratislave bolo podané dovolanie, pričom Najvyšší súd SR doposiaľ vo veci nerozhodol. Opätovne poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10CoPr/5/2018-113 zo dňa 19.07.2018 a upriamila pozornosť na konkrétne body jeho odôvodnenia. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na náhradu mzdy, tento žalovaný navrhol vylúčiť na samostatné konanie z dôvodu potreby vykonať ďalšie dokazovanie ohľadom pracovného zaradenia žalobkyne v období od 01.09.2016 až do právoplatného skončenia súdneho konania v predmetnej veci, a to v súvislosti s ustanoveniami § 55 zákona o štátnej službe a § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

5. Súd prejednal spor na pojednávaní dňa 12.09.2019, vo veci vykonal kontradiktórne dokazovanie listinnými dôkazmi, prednesmi procesných strán a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalovaný ako služobný úrad a žalobkyňa ako štátny zamestnanec uzatvorili dňa 22.12.2015 služobnú zmluvu č. SPOU-PO-66-257/2015, ktorej predmetom bol výkon štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste v služobnom úrade vo funkcii: generálny štátny radca - odborník, odbor štátnej služby: 1.03 Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenských, druh štátnej služby: dočasná štátna služba (§17 ods. 3 písm. c/ zákona o štátnej službe), čas trvania: doba určitá - na základe výberu č. SPOU-PO-Vk-2015/221 z 02.12.2015 na voľné štátnozamestnanecké miesto štátneho zamestnanca - odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby - trvá najdlhšie do 31.12.2022, najnáročnejšie činnosti: koncepčná, koordinačná a kontrolná činnosť na úrovni ministerstva, ostatného ústredného orgánu štátnej správy, orgánu alebo úradu, ktorý vykonáva štátne záležitosti na celoštátnej úrovni. Deň vzniku štátnozamestnaneckého pomeru bol dohodnutý na 01.01.2016.

7. Žalovaný dňa 22.08.2016 vydal Potvrdenie č. SPOU-PO-52-157/2016 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne na základe zákona, ktorý sa skončil 31.08.2016 z dôvodu,

že organizačným opatrením MV SR č. 12/2016 zo dňa 18.08.2016 s účinnosťou od 01.09.2016 došlo k zrušeniu ID 31096, funkcie generálny štátny radca, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka, a preto štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity.

8. Z Oznámenia žalovaného o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca č. SPOU-PO-53-341/2016 zo dňa 21.03.2016 vyplýva, že žalobkyni s účinnosťou od 01.03.2016 patrí funkčný plat v sume 1.615,50 €.

9. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 12.09.2019 založila do spisu Stanovisko žalovaného č. SPOU-PO-515/2016 zo dňa 13.09.2016, v ktorom žalovaný v reakcii na Oznámenie žalobkyne (doručené žalovanému dňa 09.09.2016), že naďalej trvá na tom, aby ju zamestnávateľ zamestnával, oznámil žalobkyni, že vzhľadom na skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej štátnej službe v súlade so zákonom č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ju nemôže naďalej zamestnávať.

10. V skutkových tvrdeniach procesných strán bolo nesporné, že žalobkyňa bola od 01.01.2016 štátnym zamestnancom žalovaného v dočasnej štátnej službe. Rovnako nespornou bola skutočnosť, že štátnozamestnanecké miesto, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka bolo od 01.09.2016 zrušené na základe Organizačného opatrenia žalovaného č. 12/2016 zo dňa 17.08.2016 z dôvodu pominutia potreby plnenia úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity.

11. V konaní bolo medzi procesnými stranami sporné, či štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe. Spornou tak zostala otázka, či skutkový dôvod zániku štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, ktorý nesporne spočíval v pominutí potreby plnenia služobných úloh štátnej služby, bol spôsobilý vyvolať zánik štátnozamestnaneckého pomeru ex lege - na základe zákona z právneho dôvodu, ktorý mal podľa žalovaného spočívať v uplynutí dočasnej štátnej služby, alebo či účinné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vyžadovalo výpoveď zo strany žalovaného, ktorú jej z pozície služobného úradu nesporne nedal.

12. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2016 do 31.12.2016 (ďalej len „zákon o štátnej službe“), dočasná štátna služba je štátna služba na určitú dobu. Dočasná štátna služba sa vykonáva bez adaptačného obdobia.

13. Podľa § 17 ods. 3 písm. c) zákona o štátnej službe, do dočasnej štátnej služby možno prijať občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, na základe výberového konania alebo na základe výberu na voľné štátnozamestnanecké miesto odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby.

14. Podľa § 18 písm. g) zákona o štátnej službe, dočasná štátna služba odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby, trvá po dobu dohodnutú v služobnej zmluve.

15. Podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

16. Podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňom uplynutia dočasnej štátnej služby.

17. Podľa § 52 ods. 3 zákona o štátnej službe, písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, ktoré vydá vedúci úradu, obsahuje údaj o dni a dôvode skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

18. Podľa § 56 veta prvá zákona o štátnej službe, ak sa štátny zamestnanec domnieva, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, môže sa obrátiť na súd najneskôr v lehote

dvoch mesiacov odo dňa doručenia písomného potvrdenia podľa § 52 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/400/20160101.html>>.

19. Súd konštatuje, že žalobkyňa uplatnila svoj nárok, ktorým sa domáha určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, včas, nakoľko hoci v konaní nepreukázala dátum doručenia Potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, ale vzhľadom na to, že uvedené Potvrdenie žalovaný vystavil dňa 22.08.2016, v ktorý deň mohlo byť doručené žalobkyni najskôr a žalobu podala na súd dňa 21.10.2016, je nepochybné, že žalobkyňa sa obrátila na súd so svojím nárokom v zákonnej dvojmesačnej lehote.

20. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa zmätočnosti žalobného návrhu, súd zastáva názor, že oba nároky žalobkyne znejúce na určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo a zároveň určenie, že tento pomer trvá, sú navzájom sa podmieňujúce a korešpondujúce nároky, nakoľko logickou úvahou je nutné nepochybné dospieť k záveru, že za predpokladu určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo, ktorého nároku sa možno domáhať podľa § 56 zákona o štátnej službe, teda podľa osobitného predpisu bez potreby preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je na mieste konštatovať, že štátnozamestnanecký pomer trvá, keďže k jeho skončeniu nedošlo. Z uvedeného dôvodu je neopodstatnený názor žalovaného, že žaloba obsahuje dva rôzne a navzájom sa vylučujúce tituly, na základe ktorých sa žalobkyňa domáha svojich práv. Zároveň súd uvádza, že žalovaný nesprávne v súvislosti s jeho argumentáciou poukázal na právny názor uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 242/2005, nakoľko tento sa zaoberá právnou situáciou, ak nedošlo k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čo má za následok nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení, že pracovný pomer trvá. Uvedený právny názor Najvyššieho súdu však iba podporuje skutočnosť, že ide o dva navzájom sa podmieňujúce nároky v podobe určovacích návrhov, a preto vo všeobecnosti platí, že ak súd vyhovie návrhu na určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo (resp. že skončenie pracovného pomeru je neplatné) subsidiárne možno logicky určiť, že štátnozamestnanecký pomer (pracovnoprávny pomer) trvá.

21. Subsumujúc zistený skutkový stav sporu pod vyššie citované právne normy súd zastáva názor, že uplynutie dočasnej štátnej služby ako zákonná skutočnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je limitované konkrétnym dátumom - dňom dohodnutým medzi zmluvnými stranami, ku ktorému má dočasná štátna služba trvať. Vzhľadom na to, že v posudzovanom spore bola doba trvania dočasnej štátnej služby služobnou zmluvou určená najdlhšie do 31.12.2022, je zrejmé, že keď k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo pred uplynutím dátumu 31.12.2022, dočasná štátna služba žalobkyne objektívne uplynúť nemohla. Deň uplynutia dočasnej štátnej služby tak, ako ho mal na mysli zákonodarcu v ustanovení § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, predpokladá objektívnu skutočnosť uplynutia určitého času ako kvantitatívnej veličiny.

22. Súd považuje za potrebné uviesť, že ani spôsob vyjadrenia trvania dočasnej štátnej služby v služobnej zmluve zo dňa 22.12.2015 s tým, že trvá „najdlhšie do 31.12.2022“ nezakladá bez ďalšieho stav uplynutia dočasnej štátnej služby v prípade, ak pominie potreba plniť úlohy štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste žalobkyne pred uvedeným dátumom. Služobnou zmluvou určený čas trvania dočasnej štátnej služby iba pripúšťa možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne pred dátumom 31.12.2022. Avšak za predpokladu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru pred uvedeným dátumom (ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade) nemožno dospieť k záveru, že štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe.

23. Zároveň je potrebné dodať, že v služobnej zmluve bol čas trvania dočasnej štátnej služby žalobkyne vymedzený výlučne spôsobom, že trvá najdlhšie do 31.12.2022. Žalovaný nezakotvil v rámci doby trvania dočasnej štátnej služby ako základnej náležitosti zmluvy inú skutočnosť alebo situáciu než časový aspekt, na ktorú by bolo možné viazať dobu trvania dočasnej štátnej služby žalobkyne. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať za uplynutie dočasnej štátnej služby fakt, že pominula potreba plnenia služobných úloh dočasnej štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste žalobkyne. Doba trvania dočasnej štátnej služby totiž nebola vymedzená v služobnej zmluve účelom, pre ktorý bola so žalobkyňou uzatvorená, a to dobou potreby vykonávania služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity. So zreteľom na uvedené samotný zánik účelu, na ktorý bola služobná

zmluva so žalobkyňou uzatvorená, nespôsobil skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona uplynutím dočasnej štátnej služby.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď žalovaný Organizačným opatrením č. 12/2016 zo dňa 17.08.2016 s účinnosťou od 01.09.2016 zrušil funkciu, v ktorej žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu, z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh a súčasne v nadväznosti na Oznámenie žalobkyne, ktorým trvala na svojom ďalšom zamestnávaní, žalobkyni oznámil, že ju nemôže naďalej zamestnávať, naplnil hypotézu ustanovenia § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, ktorá zakladá oprávnenie služobného úradu dať štátnemu zamestnancovi výpoveď. V danom prípade však žalovaný výpoveď žalobkyni nedal a nesprávne postupoval, keď v dôsledku organizačného opatrenia, ktorým došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, deklaroval písomným potvrdením zo dňa 22.08.2016 skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne na základe zákona.

25. Súd len pre úplnosť uvádza, že žalobkyňa v služobnej pozícii generálneho štátneho radcu - odborníka v dočasnej štátnej službe zastáva status štátneho zamestnanca, a preto sa na ňu vzťahujú všetky ustanovenia zákona o štátnej službe a nie je daný žiadny zákonný dôvod, pre ktorý by mala byť jej funkcia regulovaná inou, resp. osobitnou právnou úpravou. Navyše súd dodáva, že v priebehu konania v rámci písomných ako i ústnych prostriedkov procesnej obrany žalovaný túto skutočnosť ani nenamietal, resp. nespôril.

26. Z vyššie uvedených dôvodov, súd zhodne s názorom žalobkyne dospel k záveru, že pominutie potreby plnenia služobných úloh dočasnej štátnej služby, s prihliadnutím tiež na čas trvania štátnej služby žalobkyne a jeho vyjadrenie v služobnej zmluve zo dňa 22.12.2015, nepredstavuje zákonný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne v podobe uplynutia jej dočasnej štátnej služby. Súd preto mal za to, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne neskončil na základe zákona (konkrétne podľa § 52 ods. 1 písm. i/ zákona o štátnej službe), ale v dôsledku organizačného opatrenia žalovaného mal štátnozamestnanecký pomer zaniknúť výpoveďou zo strany žalovaného, čo sa však nestalo. Na základe takto zistených skutočností a ich právneho posúdenia tak bolo nutné vyvodiť právny záver, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo a tento trvá, preto súd postupom podľa § 214 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobe v časti jej základného nároku vyhovel.

27. O uplatnenom nároku žalobkyne na náhradu funkčného platu súd, vzhľadom na potrebu vykonať ďalšie dokazovanie, rozhodne v súlade s § 214 ods. 3 CSP až po právoplatnosti tohto medzitémneho rozsudku.

28. O nároku na náhradu trov konania súd nerozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 3 CSP, podľa ktorého, ak súd rozhoduje čiastočným rozsudkom alebo medzitémnym rozsudkom, môže rozhodnúť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch alebo o celom uplatnenom procesnom nároku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).